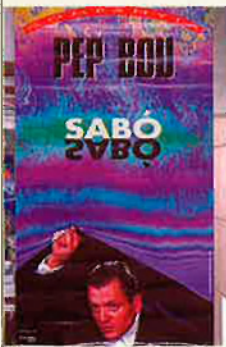

Un artista inclassificable

Pep Bou: professió, bufaplanetes

Pep Bou és un d'aquells personatges que no proliferen en el panorama teatral. És inclassificable. Tot un domador de bombolles, presenta, durant el mes de juny, al Petit Odéon Théâtre de Paris, l'espectacle Bufaplanetes.

Comença l'espectacle: l'escenari és fosc. Per l'esquerra apareix un personatge, l'ajudant, que es disposa a netejar l'ambient amb un arruixador d'aigua. Quan el terreny sembla que ja és preparat apareix tot d'una el geni-savi-científic, el bufaplanetes. Llavors l'orquestrina es posa a tocar seguint els moviments i peripècies del protagonista. Pep Bou: no gaire alt, més aviat tímid, amb trets continguts de teatralitat, comença a crear una atmosfera insòlita valent-se de les bombolles de sabó, la llum i la música. La bombolla, aquest element tan eteri i delicat, sorgeix de les factures més inesperades: bombolles grosses, petites, plenes de fum, que rellisquen sobre una tela de ras... , neixen i moren en qüestió de segons, al llarg d'una hora i vint-i-cinc minuts. És poesia en espectacle, com el va definir Joan Brossa.

Això és també una sinopsi del primer espectacle amb bombolles que Pep Bou va presentar, ara fa deu anys, a la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga i que titulà *Bufaplanetes*. Enguany, del 5 de juny al 9 de juliol, el presentarà al Petit Odéon Théâtre de Paris. Tot una feta, per a un tipus de proposta alternativa com la de Pep Bou, que en aquest cicle de teatre hispànic es mostrarà espectacles com *Mediterrània dels Comediants*, *Yo tengo un tío en América* dels Joglars o *Tirano Banderas*, dirigida per Lluís Pasqual, entre altres.

TEATRE AL CARRER

Pep Bou va néixer a Granollers on feia d'arquitecte tècnic. Els seus primers con-

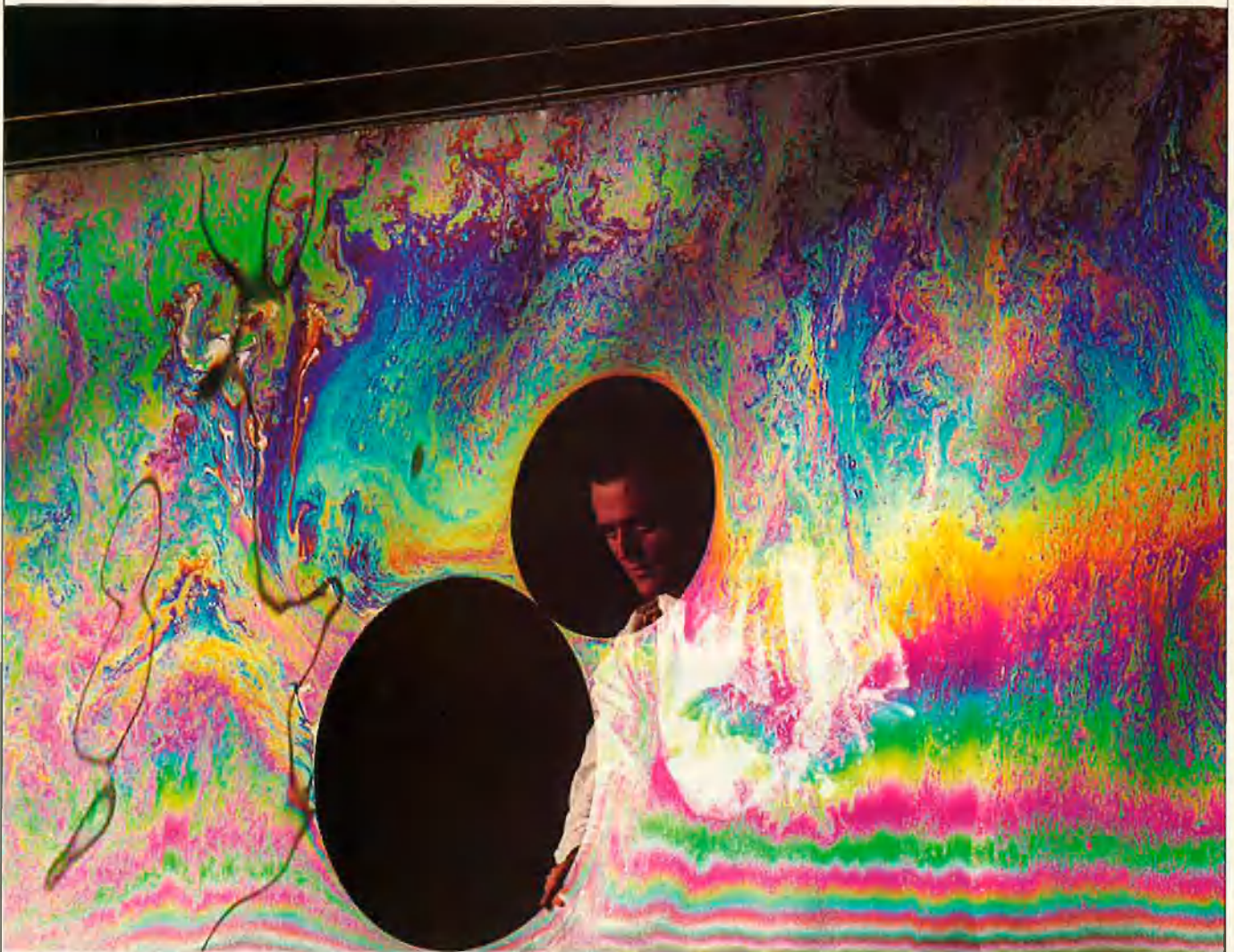
tactes amb el món del teatre, els féu amb un grup d'aficionats amateurs de la seva ciutat. Tenia 24 anys. Va conèixer Xesco Boix, Jaume Arnella, "i tota aquella colla", i va arrencar en el camp de la cançó popular. Per poc temps, tanmateix, perquè el filó del teatre se li feia irresistible. Després de treballar les tècniques del mim clàssic, muntà un primer espectacle important, en solitari, que titulà *Globus*, basat en el treball d'elements elàstics. Amb aquest espectacle entrà en el circuit infantil. "Era el circuit a què podíem accedir. A més, no hi havia infraestructura per al teatre d'adults; ho feies al carrer o en petits teatres on havies d'apartar el sofà del vodevil de l'any passat". En 1977 Pep Bou i Manel Barceló van muntar la companyia *Pa de ral*. Van redefinir l'espectacle *Globus* i el van portar a tot Catalunya. "Ens va funcionar molt bé i arran d'això el Manel va anar a treballar amb els Joglars i jo vaig anar a viure al Masnou. *Pa de ral* va continuar amb un nou espectacle, *Rampells de rampa*, a partir d'una camioneta que utilitzàvem com a element escenogràfic". Al 1980 Pep Bou va abandonar *Pa de ral* i tornà a actuar en solitari, amb una sèrie de propostes com *L'illa del tam-tam* —basada en diverses obres de Josep M. Folch i Torres—, *N'era una vegada un tros de fusta* —adaptació del *Pinotxo* de Carlo Collodi— o *Alicia en terra de meravelles* —adaptació de l'obra de Lewis Carroll—, totes sota el nom de la companyia *La Viu-viu Teatre*.

Passada aquesta època de transició i de recerca apareixen les bombolles de sabó, un nou element molt suggerent per a experimentar-hi i treure'n el suc; "tota una llaminadura". Pep Bou es converteix en un domador de bombolles i presenta, després de quasi dos anys de feina, l'espectacle *Bufaplanetes* (que anys després, en 1984, revisarà amb l'ajuda de Lluís Pasqual). De llavors ençà, els seus pro-

jectes han girat exclusivament al voltant d'aquest element, i ara, després de deu anys, confessa que no n'està cansat, que se sent en certa manera atrapat: "No me n'he cansat, de fer el joc de les bombolles, perquè cada espectacle és diferent. Que una bombolla duri sempre i que sempre peti allà mateix és impossible. Cal que et posis a ritme de les improvisacions i reaccions infinites que té cada bombolla en cada espectacle". I aquest canvi constant és donat en bona part per les condicions atmosfèriques que es donen en cada representació, perquè "si l'ambient és sec, les bombolles duraran menys, i si és humit, molt més; si hi ha electricitat estàtica o una pressió atmosfèrica determinada..., el resultat és sempre diferent, i si hi ha una mosca, doncs... el caos, perquè et pot tirar per terra un moment clau de l'espectacle".

Pep Bou és un d'aquells personatges que la gent coneix, que si més no n'ha sentit a parlar, però no n'ha vist mai cap dels espectacles. "La gent té una mena de debilitat per a saber qui és qui; molts saben qui és el Mariscal, però, en canvi, no han anat a veure mai cap exposició seva; la gent coneix un senyor que es diu Boadella —perquè fa coses a la televisió—, però no ha vist mai un espectacle dels Joglars. Suposo que, per la mena de propostes que jo faig, aquesta tendència encara s'accentua més". Pep Bou, també el coneix molta gent, perquè ha participat en força programes de televisió com *Planeta imaginari*, però el mitjà no el satisfà: "la televisió és una anècdota; el treball és una altra cosa que s'ha de veure en directe i com a espectacle complet. Sortir a la pantalla petita més aviat m'ha perjudicat, perquè dóna una imatge deformada, les grans bombolles, els grans efectes..., i el que jo proposo és un joc diferent".

Aquest creador de bombolles assegura que el sabó que utilitza no és fruit de cap

“Tinc moltes dificultats per a entrar en els circuits teatrals d'aquí”.

APXIU

fórmula secreta i que per tant no té intencions de patentar-lo. Però la recerca continua. L'any passat va presentar un segon espectacle: *Sabó, sabó*. Si a *Bufaplanetes* Pep Bou investigava les possibilitats formals de la bombolla, a *Sabó, sabó* entra de ple en les seves possibilitats artístiques. “En aquest segon espectacle agafo la bombolla i l'obro, l'estiro, l'aplano..., la tracto d'una forma diferent. És perillós perquè jugues amb un element fora de la referència de l'espectador; per tant has de superar la perfecció de l'element i ho has de compensar amb un resultat tècnicament i estèticament molt més fort. És interessant i millor en l'aspecte artístic. Però a l'hora de portar-lo al teatre és molt més difícil i arriscat. Vas constantment per la corda fluixa”.

UNS ALTRES PROGRAMADORS

En el panorama teatral del nostre país

espectacles com els de Pep Bou, inclassificables –“insòlits” els han definits alguns–, encara són considerats com un gènere inferior, i les traves són moltes: “Tinc moltes dificultats per a entrar en els circuits teatrals d'aquí. Els qui fem teatre ens mereixeríem uns altres programadors, uns altres mànagers, uns altres delegats de cultura als ajuntaments... Tota aquesta gent intermèdia entre els creadors/actors i el públic s'hauria d'arriscar més. Per ells la qüestió és omplir, rendibilitzar l'activitat. Aquest país està en un nivell inferior al d'altres països, en gestió cultural. Llavors, es tracta de treballar a fora, a l'estranger”. I aquesta via sembla que li va bé. A més, el fet de presentar un espectacle sense paraules li fa més fàcil d'accedir a tots aquests escenaris potencials. Ha presentat els seus espectacles a França, sobretot, però també a Itàlia, Alemanya, Suïssa, Dinamarca, Països Baixos, Suècia, Anglaterra, Portugal, i fins i tot al Japó, Algèria,

Turquia, el Canadà i, en un viatge-llampec, a Xile.

A la pregunta dels projectes immediats l'artista respon amb un somriure murri i ulls encesos: “Estic pendent que em confirmin la participació en el Festival de les Arts, on presentaré un espectacle de mitja hora provant de ficar una persona dins una bombolla. Però encara és incert. La idea és de fer-ho durant els Jocs Olímpics de Barcelona. Serà un tercer espectacle amb bombolles. Encara no té títol, serà poc teatral, en el sentit que només oferirà l'estètica del joc de la bombolla”.

El futur és incert per a aquest personatge inclassificable. De moment, se'n va a París, al Petit Odéon Théâtre. Però el seu somni és clar: “M'agradaria que en aquest país hi hagués teatres per a poder ensenyar, representar, tot el que es fa avui dia aquí”. Tot un somni. I una signatura pendent.

Montse Serra